

[Hækkerup.]

af Patenter, Varemærker og Mønstre, skal jeg blot sige, at disse indviklede og tekniske Bestemmelser er usædvanlig velegnede til en Behandling i Udvalget.

Til Bestemmelserne i Kapitel II, der handler om Tilbagelevering af Ejendom, som Tyskerne har røvet i fremmede Lande, har jeg ikke mange Bemærkninger at gøre. Bestemmelserne bygger i øvrigt paa Paris-Protokollens Bestemmelser og maa stort set anses for rimelige. Dog vil jeg om Bestemmelsen i § 28, Stk. 3, sige, at denne forekommer mig mindre rimelig. Ifølge dansk Rets almindelige Vindikationsregler er Stillingen jo den, at den, der har erhvervet — selv i god Tro — Ejendom, der er fratøvet en anden, maa aflevere den. Dette gøres der Undtagelse fra i § 28, Stk. 3, naar det her hedder, at de foranstaaende Regler ikke gælder Ejendom, der er indført her til Riget i Henhold til Handelsaftaler eller andre Aftaler med tyske Myndigheder, hvis Indførselen med Hensyn til Vederlag og Vilkaar i øvrigt fremtræder som Led i en normal Forretningstransaktion. Den højtærede Handelsminister motiverer Forslaget med, at han ad denne Vej vil beskytte den legitime Handel. Bestemmelsen forekommer mig ikke rimelig, fordi den simpelt hen betyder, at f. Eks. hollandske og norske Statsborgere bliver stillet ringere, end danske Statsborgere i den samme Situation vilde være stillet, og jeg synes i og for sig godt, man kan slette den, navnlig naar, saaledes som den højtærede Handelsminister gjorde gældende, Bestemmelserne i hele dette Kapitel næppe faar større praktisk Betydning herhjemme.

Heller ikke Bestemmelsen i § 29 finder jeg helt rimelig; der er her Tale om, at Staten skal yde Erstatning til den, der maa aflevere saadan fremmed Ejendom, som han har erhvervet i god Tro. Dette er heller ikke noget, der følger af dansk Rets Vindikationsregler, og jeg synes ikke, der er nogen stærk Begrundelse for det, navnlig fordi man i mangfoldige Tilfælde maa regne med, at det bliver meget vanskeligt at dokumentere, at den paagældende danske Statsborger har været i ond Tro — hvad han formentlig meget hyppigt har været.

Med Hensyn til Bestemmelsen i § 28, Stk. 3, kunde jeg maaske ogsaa gøre den Bemærkning, at den vist ikke stemmer helt overens med Deklarationen af 5. Januar 1943 fra De Forenede Nationer om tvungen Overdragelse af Ejendom i Territorier, der kontrolleres af Fjenden, fordi der jo i denne Deklaration ogsaa tales om Overdragelser,

der sker i Forhold til tilsyneladende lovlige Transaktioner, „ja endog“, hedder det, „naar de angives at være sket frivilligt“.

Jeg skal i øvrigt sammenfatte vort Standpunkt til det foreliggende Lovforslag derhen, at vi er villige til at forhandle om Lovforslagets Gennemførelse. Vi lægger megen Vægt paa, om det maatte være muligt at naa frem til en Løsning, hvorefter Kriteriet fra Slutprotokollen: tysk, fjendtlig Ejendom gøres til det afgørende Princip i Loven, og i øvrigt vil vi meget stærkt understrege, at hvis dette ikke kan ske, maa vi lægge afgørende Vægt paa, at Lovforslaget lempes paa de Omraader, hvor vi maa finde, at Bestemmelserne, naar henses til Formaålet, er unødvendigt rigoristiske.

Jørgen Gram: Ansvarlighedsprocesserne fra Krigen føres med dette Lovforslag ud til den enkelte tyske Statsborger uden for det tyske Riges Grænser. Begrundelsen for det foreliggende Lovforslag er som for saa mange andre Love: Krigens Ødelæggelser og Virkninger, Spørgsmaalet om Erstatning for lidte Tab samt Forholdsregler imod Gentaagelse af Verdensdramaet. Det er saaledes en direkte Udløber af Krigen.

Selve Erstatningerne er jo et Problem for sig; man husker fra første Verdenskrig, at de sejrende Magter paalagde Tyskerne store Erstatninger, som kun kunde betaales gennem Varer og Arbejdsydelser. Det besejrede Tyskland modtog Laan fra de sejrende Magters Side for at komme paa Fode og klare Forpligtelserne — hvad det dog ikke gjorde, og Erstatningsydelserne i Form af Varer var i Vejen for den normale Udvikling af Produktionslivet i det modtagende Land. Et af Formaalene med Erstatningsaftalerne var at hindre Tyskland gennem mange Aar i at forberede sig til en ny Krig. Dette lykkedes ikke, og efter faa Aars Forløb holdt Tyskland simpelt hen op med at svare til sine Forpligtelser. Den Side af Versaillesfreden blev alt andet end en Succes.

Faa Problemer er gennem Aarene blevet saa gennemdrøftede i Verdensopinionen og saa omstridte som dette, men ogsaa ved denne Krigs Afslutning maa der træffes en Afgørelse med Hensyn til Erstatningsspørgsmaalet, og de gjorte Erfaringer maa tages med ind i Overvejelserne. Allerede adskillige Maaneder før Krigens Afslutning besluttede de tre store sejrende Magter ved Konferencen paa Krim, at de skyldige og tabende Parter skulde yde Erstatning i saa høj Grad som muligt gennem reelle, tilstedeværende Værdier.

Ved den fortsættende Konference i